

νικῶν σωρῶν, τῶν παρουσιαζόντων ὅψιν σφαιροειδῆ, οἵοι οἱ ἀπαντῶντες ἐν τοῖς ἀστερισμοῖς τοῦ Ἡρακλέως καὶ τῶν Κυνηγετικῶν καὶ νῶν. Θεμελιώδης διακριτικὸς χαρακτήρας τῶν ἀστερών σωρῶν ἀπό τῶν νεφελωδῶν ἀστέρων μετὰ τὴν ἀνακάλυψιν τῆς φασματοσκοπικῆς ἐρεύνης εἶνε τὸ εἰδός τοῦ φάσματος, οὗτοι οἱ φύσις τοῦ φωτὸς αὐτῶν, διοσχέρως τοῦ τῶν νεφελωδῶν διαφέροντος καὶ ταυτιζούμενου μετὰ τοῦ τῶν μεμονωμένων ἀστέρων, καίτοι εἰς τινας τῶν σωρῶν τούτων οὐ προσέγγισις τῶν ἀναριθμητῶν συστατικῶν αὐτῶν ἀστέρων εἶνε τοσαύτην ὥστε καὶ τὰ ισχυρότατα τῶν τηλεσκοπίων ἀδυνατοῦσι νὰ διαλύσωσιν αὐτοὺς εἰς διακεκυμένους ἀστέρας, οὔτω δὲ καὶ ἐν τούτοις παρουσιάζεται οὐ αὐτοὶ καὶ διὰ τοῦ ἀσπλοῦ ὁρθαλυφῷ γινομένης συγγένεως τῶν εἰς ἀπεριγορτάς ἀπ' ἀλλήλων γωνιώδεις ἀποστάσεις καιμένων ἀστέρων, οἵτινες συγαποτελούσσιτούς σωρούς τούτους.

Ιδιαιτέρως δὲ ἀρχολεῖται ὁ κ. Faye εἰς τὸν περιγραφὴν τῆς μαγαλοπρεποῦς συμπικνώσεως ἀστέρων, νεφελωδῶν καὶ ἀστέρων σωρῶν, τῆς περιβαλλούσης τὸν ήμετερον οὐρανόν, γνωστῆς δὲ ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ Γαλαξίου, παρατηρῶν ὅτι ἀλυθῶς μὲν οὐ μέση τῆς ἀκανονίστου ταύτης ζώνης γραμμὴ διαγράφει μέγαν ἐπὶ τῆς σφαιρᾶς τοῦ οὐρανοῦ κύκλου, ὅτι οὐ ημέτερος κόσμος κεῖται περὶ τὸ μέσον τοῦ κατὰ τὸν γνώμην τῶν Wrigthi, Kantiou, Lambert καὶ Herschel ἐπιπέδου στρώματος ἀστέρων, σχεδὸν ὁμοιομόρφως διανεμημένων κατὰ τὸ πάχος αὐτοῦ, ἀλλ' οὐτοὶ οὐ περὶ Γαλαξίου γνώμην ἔκεινων, καθ' οὐ περὶ τὸν μετεπελεῖσθαι σύστημα κόσμου τοῦ συγκατουμένων διὰ τῶν δεσμῶν τῆς ἀμοιβαίας αὐτῶν ἔλξεως καὶ ὅτι τὰ διαφορὰ αὐτοῦ μέρον περιφέρονται περὶ κέντρα ἔλξεως μετὰ ταχυτήτων ἕξαρτωμένων ἐκ τοῦ ἀθροίσματος τῶν συνιστωσάντων αὐτὰ μαζῶν, ὅτι, λέγουμεν, οὐ ιδέα αὐτη δὲν

συμφωνεῖ πρὸς τὰς μετὰ τοὺς ἀνωτέρω μηνιμονευθέντας γενομένας ὑπὸ τῶν νεωτέρων ἀστρονόμων μετρήσεις τῶν κινήσεων τῶν κόσμων τούτων. Διότι, ἐάν τὸ σύμπαν ἀπετέλει κόσμον ἀνωτέρας τάξεως, ιδίαν κεκτημένον εὐστάθειαν, οὐδεὶς αἱ κινήσεις τῶν ἀστέρων νὰ ἔχωσι διεύθυνσιν πρὸς τὸ ἐπίπεδον τοῦ Γαλαξίου καὶ νὰ τελέσσηται μετ' ἄκρας βραδύτητος ἐν τῷ ἐπιπέδῳ τούτῳ περὶ τὶς κέντρον κατὰ τὸ μᾶλλον οὐ πτοτὸν δεδηλωμένον. Ἀλλὰ τοῦτο οὐδόλως συμβαίνει. Αἱ κινήσεις αὕτα οὐδένα νόμον φαίνονται ἀκολουθούσαι, τὸ μόνον δὲ ὑπὸ τῶν ἀστρονόμων βεβαιωθὲν κοινὸν χαρακτηριστικὸν τῶν κινήσεων τούτων εἶνε οὐ ἀσθενῆς τάσις πρὸς τὴν κατὰ τίνα διεύθυνσιν σύγκλισιν τῶν κινήσεων τούτων, σύγκλισιν οὗτις ταυτίζεται ἀπλῶς πρὸς τὴν τῆς μεταστάσεως τοῦ ὡς καὶ οἱ λοιποὶ κόσμοι μεταφερούμενοι ἐν τῷ διαστήματι ήλιακοῦ ήμένην συστήματος, ἀλλὰ καὶ τὸ σημεῖον τοῦτο τῆς συγκλίσεως εἰς μεγίστην κεῖται ἀπὸ τοῦ Γαλαξίου ἀπόστασιν. Ἄφ' ἐτέρου δὲ ὁ Γαλαξίας δὲν ἀποτελεῖ πλέον σήμερον ἐντελῶς περιωρισμένον σύνολον, καθ' ὃδον παρουσιάζει ἀβύσσους, ὃν τὰ ὅρια οὐδὲ τὰ ισχυρότατα τοῦ Herschel τηλεσκόπια προσήγγισαν. Ἐάν δὲ ἀποβλέψῃ τὶς εἰς τὴν τεταραγμένην ὅψιν τῆς φωτεινῆς ταύτης ζώνης, εἰς τὰς διακοπάς αὐτῆς, εἰς τὸν μερικὸν δικασμὸν αὐτῆς εἰς δύο διακριμένους κλάδους οὐ εἰς μεμονωμένους σωρούς, ὃν τινες, ὡς αἱ νεφέλαι τοῦ Μαγγελάνου η τοῦ Ἀκρωτηρίου (nuées de Magellan η du Cap).

1) Δύο λεύκότητες ἐν τῷ νοτίῳ ἡμισφαίρῳ τοῦ οὐρανοῦ διπλὰ δύομικα νεφέλαι τοῦ Μαγγελάνου η τοῦ Ἀκρωτηρίου (nuées de Magellan η du Cap).

φανερὸν ὅτι εἴχουμεν δίκαιον εἰπόντες ὅταν ἐν προτέρῳ φύλλῳ εἴπομεν περὶ τῶν προσωπιδωφοριῶν παρ' ἡμῖν.

* * *

Ἐν Ἑλλάδι πρό τινων ἡμερῶν ἔληξεν ἡ προθεσμία πρὸς ὑποβολὴν τῶν εἰς τὸν ἀγῶνα τῶν διδακτικῶν βιβλίων ὑποβαλλομένων τοιούτων τῆς τε πρώτης καὶ μέσης παιδεύσεως. Ως γνωστόν, ὁ ἀγώνας οὗτος κατὰ διλυμπιάδα ἀνανεώθη, διότι ἐπὶ ὅληληρον τετραετίαν ἐν τοῖς σχολείοις τῆς τε πρώτης καὶ μέσης παιδεύσεως γίνεται τῶν ἐν τῷ ἀγῶνι ἐγκριμένων. Πρὸ τῆς παρελεύσεως τῆς τετραετίας οὐδεμία καινοτομία, πρὸ τῆς παρελεύσεως αυτῆς, κανὸν ἀριστον ὑπὸ τε παιδαγωγικὴν καὶ ἐπιστημονικὴν ἐποιήθη βιβλίον, δὲν δύναται νὰ εἰσαγηθῇ ἐν τοῖς σχολείοις τῆς Ἑλλάδος. Καὶ ἐν τούτῳ ἐσμὲν πρωτότυποι, ὅτι κανονίζουμεν τὴν πρόσοδον κατὰ διλυμπιάδα, κατὰ τετραετίαν. Ἐγένετο διὰ μακρῶν ἀλλοτε τὰ ἐν Ἑλλάδι γενόμενα περὶ διδακτικῶν βιβλίων ἀπὸ τῆς θρύσεως τοῦ βασιλείου, τὰ ἐν Γαλλίᾳ περὶ αὐτῶν κρατοῦντα καὶ τὰ ἐν Πρωσσίᾳ ισχύοντα, οὐδαμῶς σκοπούμεν νὰ ἐπανελθούμεν ἐπ' αὐτῶν η νὰ ἀναδημοσιεύσωμεν ἐκεῖνα. Οὔτε ἐν Γαλλίᾳ, οὔτε ἐν Πρωσσίᾳ κρατεῖται τοιοῦτο σύστημα οἷον ἐν Ἑλλάδι, ἀλλ' ἐνείην μὲν πλήρης ἀφίσται τοῖς καθηγηταῖς καὶ διδασκαλίαις ἐλευθερία ἐν τῇ ἐκλογῇ τῶν διδακτικῶν βιβλίων, ἐν

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ.

ΠΟΙΚΙΛΗ ΔΙΑΛΕΞΙΣ.

Τέλος παρῆλθον αἱ ἀπόκρεψι, ἀπόκρεψι τρελλαὶ ἐκτάκτως κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο. Οὐδεὶς ἐνθυμεῖται ζωηροτέρας ἀπόκρεψι, οὐδεὶς βεθυνοὶ μείζονα κίνησιν ἐν ταῖς ὁδοῖς κατὰ τὴν τελευταίαν ἔδομα καθώδην, οὐδὲ ἐγένετο ίδιχη ἐν Σταυροδρόμῳ καὶ μάλιστα κατὰ τὴν νύκτα. Μεθ' ὅλα ὅμως ταῦτα, ὡς καὶ πρότερον εἴπομεν, οὐδεμία πρωτοτοπία ἐν ταῖς ἀμφιεστέσιν ἐν ταῖς ὁδοῖς, διότι ἔξαιρονται οἱ ἀμφιεστόι χαριεσσῶν δεσποινίδων καὶ νέων, οὓς ἐφέρονται ἐν σπεριότις, πᾶσαι ἡσαν κοινά, αἱ πλεῖσται δὲ ἀγροῖς καὶ ἀνακιδεῖς ἀληθῶς. “Οσῳ ἐπειθυμοῦμεν νὰ ἴδωμεν καλλιτεγνικόν τι, θέωρε ἐπειθυμοῦμεν νὰ ἴδωμεν γράμμειν τι, τόσῳ ἐδέλεπομεν ἀφιλόκαλα ράκη καὶ οὐδὲν πλέον. Καὶ ἐν τοῖς χροῖς μετημφιεσμένων δὲν διεκρίνομεν τι πλὴν τῆς ὑπὸ νέου γνωστοῦ ἐν τῷ Πέραν ἐν μὲν τῷ χορῷ Ταταούλων φερομένης στολῆς Costume Empire καὶ ἐν τῷ ὑπὲρ τῶν σχολῶν Γαλατᾶ Pierrot Watteau, ἀμφοτέρων περικαλλεστάτων καὶ φιλοκάλως δικτεθειμένων. Εξ ὅλων τούτων

Ωά συμπεράνη διτί ο Γαλαξίας προσδομοιάζει μᾶλλον πρός εύρυν δακτύλιον ἐν ἀποδυνθέσει εἰς ὅπκι εὐχριστούμενον ἢ εἰς ἐπίπεδον καὶ όμοιομερὲς στρῶμα ἀστέρων καὶ νεφελωδῶν. Πάντα τὰ φαινόμενα ταῦτα γεννῶσι μᾶλλον τὸν ιδέαν διτί ο Γαλαξίας, οὐδόλως ἀποτελῶν σύστημα ἀνωτέρας τάξεως, ὑπεῖκον, σύμφορον ὡς καὶ ἐν τῷ παρελθόντι. εἰς τοὺς ἀμεταβλήτους τῆς ἔλξεως νόμους, οὐδὲν ἔτερον εἶναι ἢ ὑπόλοιπον τοῦ συνόλου τῶν ὑλικῶν, μίτινα ἀρκτικῶς ἀπετέλουν τὸ σύμπαν, ὑλικῶν βαθυτόν διασπαρέντων ἐν τῷ διαστήματι δυνάμει προτύπων προώσεων, διατηροῦν λειτανα τεύχος στροβίλου ἀνεξαρτήτου τῶν ἔλξεων τῆς ὄλης μάζης.

Καὶ ταῦτα μὲν περὶ τῶν ἀστροφῶν σωρῶν. Ἐν τῷ μεταξύ δικ. Faye ποιεῖται λόγον περὶ τινῶν εἰδῶν μελιονωμένων ἀστέρων, οἷοι οἱ ὑπὸ τῷ ὄνομα τῶν μεταβλητῶν καὶ τῶν ἐν καταστροψῇ εὐρισκομένων προσκαίρων ἀστέρων. Τὸ μεταβλητὸν τῆς φωτοβολίας τινῶν τούτων, οἷον τοῦ Algol (6 τοῦ Περσέως), φαίνεται ὁφειλόμενον εἰς τὸν κατὰ περιόδους διάβασιν μεταξύ τοῦ κεντρικοῦ ἀστέρος καὶ τῆς ἡμετέρας γῆς, κατὰ τὴν διεύθυνσιν, διπλονότι, τῆς ὀπτικῆς ημῶν πρός τὸν φωτεινὸν ἀστέρα ἀπεινός, σκοτεινῶν σωμάτων περὶ τὸν κεντρικὸν ὑλιον περιφερομένων, μίτινα προκαλοῦσι κατὰ πᾶσαν τοιαύτην διάβασιν αὐτῶν μερικὴν τοῦ φωτεινοῦ ἀστέρος ἐκλειψῆν. Ἀλλ' οἱ λοιποὶ μεταβλητοὶ ἀστέρες ἀποτελοῦσιν ὅλως διάφορον εἶδος. Τὸ ὃδος αὐτῶν ὑψίσταται τῷ ὄντι τοδούτῳ σημαντικάς προιοδικάς διακυμάνσεις, ὥστε ἀδύνατον εἶναι ν' ἀποδοθῆσιν αὐταὶ καὶ τὸν στιγματίαν παρένθεσιν σκοτεινοῦ δορυφόρου. Οὕτως, ἐν παραδείγματι, ὁ ο τοῦ Κάτου, ὅστις ὅτε μὲν λάμπει ὡς ἀστὴρ δευτέρου μεγέθους, ὅτε δ' ἀποβαίνει ὀλοσχερῶς ἀργατος διὰ τοῦ ἀστέρος ὁφθαλμοῦ, ἔκει περίοδον 11

μηνῶν. Ἀπαντεῖς οἱ ἀστέρες οὗτοι ἀνήκουσιν εἰς τὸν τρίτον τύπον, τὸν τῶν ἔρυθρῶν ἀστέρων, ὃν τὸ φάσμα ταπεινὸν ἐνδείκνυσι θερμοκρασίαν. Τῶν ἀστέρων τούτων εὐρισκομένων παρὰ τὸν τελευτὴν αὐτῶν, οὐδόλως ἄποφον εἶναι νὰ ὑψίσταται τὸ ἔξησθεντον φῶς αὐτῶν κατὰ διαδοχὴν στιγματίας ἀναλάμψεις όμοιας πρὸς τὰς τοῦ μετά μικρὸν σθεσθησιμένου λύκου, ἀφ' οὐ καὶ αὐτὸς ὁ ἡμέτερος ὑλιος, καὶ περ ἀνήκων εἰς ἀνωτέρον τύπον, τὸν δεύτερον, παρουσιάζει νῦν ἐλαφράς τοῦ εἰδούς τούτου φωτεινὰς αὐξομειώσεις, ὃν ἢ περίοδος ἀνέρχεται εἰς 11 ετη.

Ἐπὶ τούτοις ὁ κ. Faye μνημονεύει τῶν ἐν καταστροφῇ εὐρισκομένων ἀστέρων, ἀναφέρων τὰς κατατάξην 1572, 1606, 1866 καὶ 1876 αἰφνιδίας ἐμφανίσεις λαμπροτάτων ἀστέρων, ὃν ἢ λάμψις βαθμοῦ ἔξησθεντος καὶ οἵτινες μετά τινας μῆνας ἀπέβησαν, διὰ τὰς μικρᾶς ἐντάσεως τούλαχιστον διόπτρας, ἀρρατοι. Μεταξὺ τούτων ιδιαίτερον ἀναγράφει ὡς καύλαιν παραπορθεῖσαν ἐμφάνισιν τὸν ὑπὸ τοῦ μηκανικοῦ τῆς γενθριδοποιίας κ. Courbebaisse, ὅστις τὴν ἔσπεραν τῆς 13ης μαΐου 1866 εἶδεν ἐν τῷ ἀστερισμῷ τοῦ Βορείου Στεφάνου λάμποντα ἀστέρα, ὃν δὲν εἶχε παραπορθεῖσαν τὰς προηγουμένας ἡμέρας. Ὁ ἀστὴρ οὗτος ἐσβέθητο κατ' ὀλίγον. Ἐνα δὲ μετά τὴν ἐμφάνισιν αὐτοῦ μῆνα πῦτο δὲν ὀλοσχερῶς ἀρρατος διὰ τοῦ ἀστέρου διόφθαλμοῦ. Ὁ ἀστὴρ οὗτος δὲν πῦτο νέος, διότι ἔτη τινὰ πρότερον εἶκεν ἐγγραφὴν ἐν τοῖς καταλόγοις ὡς ἀστὴρ 9ου μεγέθους, εἰς δ' καὶ μετά τὴν καταστροφὴν αὐτοῦ ἐπανέπεσεν. Ὁ τὸ φῶς αὐτοῦ ἀναλύσας κ. Hugins ἀνεκάλυψεν ἐν τῷ φάσματι αὐτοῦ τὰς καρακτηριστικὰς τοῦ ὑδρογόνου ύασθμασις, οὐχὶ δύμως μελαίνας, ἀλλὰ φωτεινάς καὶ λαμπράς. Συνεπέρανεν θένεν ἐντεῦθεν οὐτι τὸ συμβεβηκός τοῦτο ὀψειλετο εἰς βιαίαν ἐκρηκτινοῦ τοῦ ἀερίου τούτου, σφενδονισθέντος ἀπὸ τῆς ἔσωτερης τοῦ ἀστέρος μάζης.

ταύτη δὲ ὑψίσταται τις περιορισμός, ἀλλ' ὁ περιορισμὸς οὐδεκαῶς περικαλύπτει τὸν πρόδον καὶ τὴν ἔκδοσιν κριτικῶν ὀδοκτικῶν βιβλίων, τούταντον ἐνθαρρύνει αὐτὴν καὶ ἀποσκορακίζει πᾶν ὅ, τ' ἀπεδείχθη κακῶς ἔχον, οὐχὶ αὐθικέτως, ἀλλὰ διὰ τῆς περίφρεσης καὶ τῆς παρατηρήσεως. Η βιβλιοκαπτηλείν ἐν Πρωστάζ δὲν δύναται νὰ ἐγέρῃ κεφαλήν, ὡς παρ' ἡμῖν, ἀλλὰ καὶ τὰ κατ' αἰτήσεις τεθεσπισμένα οὔτε τὴν ἔκδοσιν, οὔτε τὴν εἰσαγωγὴν νέων διδακτικῶν βιβλίων ἀναχαιτίζουσι. Τὸ πρωστικὸν ὑπουργεῖον τῆς παιδείας, τημητάρχου μάλιστα ὄντος τοῦ διοργανωτοῦ καὶ τῶν αὐτοτριακῶν σχολείων μακαρίτου Βούτζ, σοφῶς περὶ πάντων προϊόντης, οὐδεμῶς δὲ διέλαθε τὴν προσοχὴν αὐτοῦ τὸ σπουδαιότατον ζήτημα τῶν διδακτικῶν βιβλίων τίνος ἔνεκα δὲν παρακλασθεῖσεν αὐτό;

Ο φιλέλλην, ἐλληνιστὴς καὶ τῶν δικαίων τῆς ἡμετέρας ἐκκλησίας ὑπέρμαχος, ἔνδοξος ρῶσος στρατηγὸς Τέρσοιος Φιλίππωρ ἀρχικεῖται μετά πεντεκαίδεκα ἡμέρας εἰς τὴν ἡμετέραν πόλιν, περιθείας γάριν. Ο ρῶσος οὗτος στρατηγὸς ὑμίλει τέ καὶ γράφει τὴν ἐλληνικὴν γλῶσσαν καλλιστα, ἄνευ ἔντιμον, ὡς ἐνθυμοῦνται ὅσαι ἡρουσσαν αὐτοῦ κατὰ τὴν πρὸ ἐπτακαίδεκα ἑτῶν νταῦθια διατριβήν αὐτοῦ, ὅτε παραστὰς καὶ ἐν συνέδεσί τοῦ Ἐλ-

Η σύλληψις τῆς ιδέας ταύτης πρός έμμυνειαν τοῦ περὶ οὐ ὁ λόγος γεγονότος θεωρεῖται ὑπὸ τοῦ κ. Faye ὡς φυσικὴ συνέπεια τῶν ὑπὸ τινῶν ἀστρονόμων παραδεδεγμένων ὅτι αἱ τὸν πῦλον πολλάκις περιβάλλουσαι εἴκενδρογόνου φλόγες εἰσὶν ἀποτελέσματα ἐκρήξεων. Ἀλλ' ὡς παρατηρεῖ οὗτος, ή προσεκτικὴ τοῦ πῦλου μελέτη διδάξει ιημᾶς μετά μικρὸν ὅτι αἱ ὑδρογονοῦσχοι αὐται φλόγες ὄφειλονται οὐχὶ εἰς πηφαιστειακάς ἐκρήξεις, ἀλλ' εἰς ἀπλῆν καὶ κανονικοτάτην κυκλοφορίαν. Ἀλλαχοῦ λοιπὸν δέον ν' ἀναζητηθῶσι τὰ αἰτία τῆς ἀξιομνημονεύτου ταύτης καταστροφῆς. Κατὰ τὴν γνώμην τοῦ κ. Faye προκειται περὶ ἐνὸς τῶν φαινομένων, ἀτίνα δύνανται νὰ λάβωσι χώραν κατὰ τὴν φάσιν τῆς ὁριστικῆς τῶν ἀστέρων ἀποσθέσεως. Η φάσις αὕτη χαρακτηρίζεται ὑπὸ τῆς ἐνάρξεως τοῦ σχηματισμοῦ στερεοῦ τῆς ἀτμοσφαίρας ἐπιπάγου, ὅταν τὰ συντηροῦντα ταύτην ἐσωτερικὰ φεύγατα ἀπέβησαν πῦλον συνεπείᾳ τῆς βαθμαίας συμπτυκνώσεως τῆς ἐσωτερικῆς μάζης μᾶλλον ἐστενοχωρημένα καὶ βγαδύτερα. Οὕτω σχηματίζεται εἰδός τι ἐπιπάγου, δότις, ἐὰν διοδοχερῶς ἐπίγνυτο, θὰ παρεκάλυπται παρευθὺς πᾶσαν ἀκτινοβολίαν. Ἀλλ' ὁ ἐπίπαγος οὗτος, καὶ ἀρχὰς λεπτότατος, δυνατὸν εἶτε ἐν μέρει εἶτε καὶ καθ' ὀλοκληρίαν νὰ καταβυθίσῃ καὶ οὕτω ν' ἀνέλθωσιν ἀποτόμως ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας ὑλικὰ τῶν χομποτέρων στρωμάτων, λιαν ὑψηλὸν διατηροῦντα εἰσέτι τὴν θερμοκρασίαν. Τὸ ὑδρογόνον τότε, ἀπὸ μακροῦ χρόνου συντεθὲν χρυμικῶς ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ἀστρου, ἀναστοιχεῖοῦται καὶ ἐκφαίνεται διὰ τῶν ιδίων αὐτοῦ ἥαδδῶσεων. Ἀλλὰ μετὰ τὴν καταστροφῆν, ή κανονικὴ κατάλυψις ἐξακολουθήσει, ή φωτόσφαιρα ἐκ νέου καλυφθήσεται ὑπὸ ἐπιπάγου, οὕτω δὲ σχεδόν διοδοχερῶς διακοπήσεται ή τῆς ἐσωτερικῆς θερμότητος ἐκροή, γεγονὸς πολλάκις ἵσως λαβῶν χώραν, καθ' ἣν ἐπο-

χῶν ὁ κατ' ἐπιπολὴν ἐπίπαγος τῆς ἡμετέρας γῆς προξενεῖται.

Τὰς ἀνωτέρω διὰ βραχέων ἐκτιθεμένας γενίκας περὶ σύμπαντος καὶ κόσμου ἔρευνας καὶ σκέψεις τοῦ κ. Faye ἐπισφραγίζει οὗτος συνάγων ἐκ τούτων τὸν θειελιώδη δριμύδον τοῦ ἡμετέρου κόσμου, ἀποφαινόμενος ὅτι οὗτος ἀνήκει εἰς τὸν δευτέρου κλάδου, πτοι εἰς τὸν τῶν ἀστροφῶν σχηματισμῶν, εἰς τὴν τάξιν τῶν ἀστέρων τῶν συνοδευομένων ὑπὸ δορυφόρων, ἀλλὰ δορυφόρων ἐσδεμένων, καὶ εἰς τὸ εἶδος τῶν κυκλικῶν κινήσεων· ὅτι ὁ ἡμέτερος πῦλος εἶναι ἀστήρ τοῦ δευτέρου φασματικοῦ τύπου, κείμενος ἐν αὐτῷ τῷ ἐπιπέδῳ τοῦ Γαλαξίου, ὀλίγον τι ἐπικεντρωσ, ἀποσπασθεὶς δὲ τοῦ ἀρκτικοῦ συνόλου καὶ ἀποβάς ἀνεξάρτητος ὡς καὶ οἱ λοιποί. Ἐπὶ τῇ βάσει τούτων, λέγει ὁ κ. Faye, τὰ ζητήματα τῆς γενέσεως ἀπλοποιούνται διὰ τε τοῦτον καὶ δι' ἀπαντας τοὺς μεγινωμένους ἀστέρας. Η ὑπαρξία τῶν μικρῶν διορθώσων αὐτοῦ δεικνύει ἀπλῶς ὅτι κατὰ τὴν μόρφωσιν τοῦ κεντρικοῦ ἀστέρος τοῦ ἡμετέρου κόσμου δὲν συνεκεντρώθησαν ἀπαντα τὰ ὑλικὰ τοῦ ράκους τοῦ χάους ἐξ οὐ οὗτος προέκυψε. Διὰ τῆς μελέτης δὲ τοῦ πῦλου τούτου, μόνου προσιτοῦ ἡμῶν ἀστέρος, καὶ διὰ τῆς ἐκζητήσεως τῆς ἀνακαλύψεως τοῦ μυστηρίους αὐτοῦ ἐρχαντιμοῦ, μέγα ποιησόμεν πρὸς τὴν λύσιν τοῦ οὕτω περιωρισμένου κοδμογονικοῦ προβλήματος βῆμα, στηριζόμενον οὐχὶ ἐπὶ ὑποθέσεων, ἀλλ' ἐπὶ γεγονότων.

Καὶ πῦλον παρακολουθήσωμεν τὸν δοθὸν καθηγητὴν καὶ συγγραφέα ἐν τῇ ἀναπτύξει τοῦ περὶ πῦλου τηματος τοῦ περισπουδάστου αὐτοῦ ἔργου, ιδίᾳ δὲτοῦ ἀναφερομένου εἰς τὸν τρόπον τῆς μορφώσεως αὐτοῦ, τὴν διαπύρωσιν αὐτοῦ, καὶ τὴν ἐντασίν, τὴν μακρὰν διάρκειαν καὶ τὸ σταθερὸν τῆς ἀκτινοβολίας αὐτοῦ.
(Ἀκολουθεῖ).

Η. Γ. ΒΑΛΣΑΜΑΚΗΣ.

δεξαντο αὐτὸν καὶ φωνᾷ ἡκούοντο λέγουσι : « θέλουμεν δλόκαληρον τὸ ἔργον ! τὸ ἔργον εἰς τέσσαρας πράξεις ». Ο μεταφραστής, φάνεται, ἐτροποποίησε τὸ δρῦμα, περιλαβὼν αὐτὸν εἰς τρεῖς πράξεις ἀντὶ τῶν τεσσάρων ἐν τῷ πρωτοτύπῳ. Ἐπειδὴ δὲ τὸ ἀκροατήριον δὲν ἔνοιε νὰ ἡσυχάσῃ, ή διεύθυνσις ἀνήγγειλεν ὅτι θὰ παρουσιάσῃ νέαν μετάφρασιν τοῦ ἔργου. Ἐκ τούτων φανεροῦται ἡ ἐπιτυχία τοῦ ἔργου τοῦ συγγενοῦς καὶ ἀντιζήλου του Ibsen. Τὰ ἔργα ταῦτα ὡς καὶ τὰτοῦ Ibsen εἰσί, δύναται τις εἰπεῖν, τοῦ συρμοῦ ἐν Εὐρώπῃ καὶ αὐτοῖς τοῖς Παρισίοις, καίτοι ὁ πρύτανης τῶν κριτικῶν Sarceny οὐ παύεται καταμεμφόμενος αὐτά.

* * *

Ἐν τῇ ἀκαδημίᾳ τῶν ἐπιγραφῶν καὶ τῶν γραμμάτων ἐν Παρισίοις ὁ κ. Leon Heuzey ἀνεκούνωσατο ἐλληνιστὶ ἐπιγραφὴν ἀνακαλυφθεῖσαν ἐπὶ μωσαϊκοῦ ἐν Saint-Ceme παρὰ τῇ Νίμην ἔχουσαν οὕτω κατὰ τὴν ἐκ τοῦ γαλλικοῦ μετάφρασιν : « Ήδης ὁ οὔδες τοῦ Ἀντιόχου ἐποίησε [τὸ ἔργον τοῦτο] Χαῖρε ! » Καὶ ἐτῆς ἐπιγραφῆς ταύτης φανεροῦται ἡ θέσις, ἦν οἱ Ἑλληνες καλλιτέχναι εἶχον ἐν Ρώμῃ.

Ἐν τῇ αὐτῇ ἀκαδημίᾳ κατὰ τὴν αὐτὴν συνεδρίαν ὁ κ. Ravaisson ἀποπερατοῦ τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ ὑπομνήματος αὐτοῦ

ἐπὶ τοῦ θέματος, « Τὰ ἀναφερόμενα εἰς τὸν μύθον τοῦ Ἀχιλλέως Ἑλληνικὰ μνημεῖα ». Ἐν τῷ τελευταίῳ τούτῳ μέρει τοῦ ὑπομνήματος αὐτοῦ δὲ Ravaisson ἐπραγματεύσατο περὶ τοῦ περιφήμου ἀναγλύφου ἐν ᾧ δὲ Visconti παρετήρησεν ἐπίσκεψιν τοῦ Βάκχου, πρὸς τὸν βασιλέα Ἰκάριον, πατέρα τῆς Ἡριγόνης.

* * *

Ο ἀρχιεπίσκοπος Ζακύνθου κ. Λάζας μετέβη, ὡς γνωστόν, εἰς τὴν ἔκθεσιν τοῦ Σικάγου, ἐνθα μετέσχε τοῦ θρησκευτικοῦ συνεδρίου, ἀπὸ δὲ τῆς Ἀμερικῆς ἥλθεν εἰς τὰς Ἰνδίας, τὴν Καλκούταν. Ἀπὸ τῶν Ἰνδίων μετέβη εἰς τὴν Ἰαπωνίαν, ὅπου εξεφώνησε λόγον ἐν τῷ μητροπολιτικῷ ναῷ τῆς ρωσικῆς ἀποστολῆς, ἥτις ἔδρεύει ἐν τῇ Ἰαπωνικῇ πρωτευούσῃ, κατὰ τὴν θηγηνίαν αρχεῖον, ἥτοι τὴν ἡμέραν τῶν Θεοφανείων. Ο λόγος οὗτος μεταφρασθεὶς ἀμέσως Ἰαπωνιστέ, ἀπηγγέλθη ἐνώπιον τοῦ πλήθους ὑπὸ τοῦ τοῦ Ἰαπωνος ἱεροδικάνου Σύμωνος, τῇ δὲ ἐπιούσῃ ἐκτυπωθεὶς Ἰαπωνιστέ διενεμήθη εἰς πλεῖστα ἀντίτυπα πανταχοῦ τῆς Ἰαπωνίας. Ἄφοῦ δὲ ἀγιος Ζακύνθου ἀρέσκεται ἐν ταῖς περιοδείαις, διατί δὲν γίνεται δρθόδοξος ἱεραπόστολος τούλαχιστον;

Ο. Α.